

135 ani de la recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (25 aprilie)

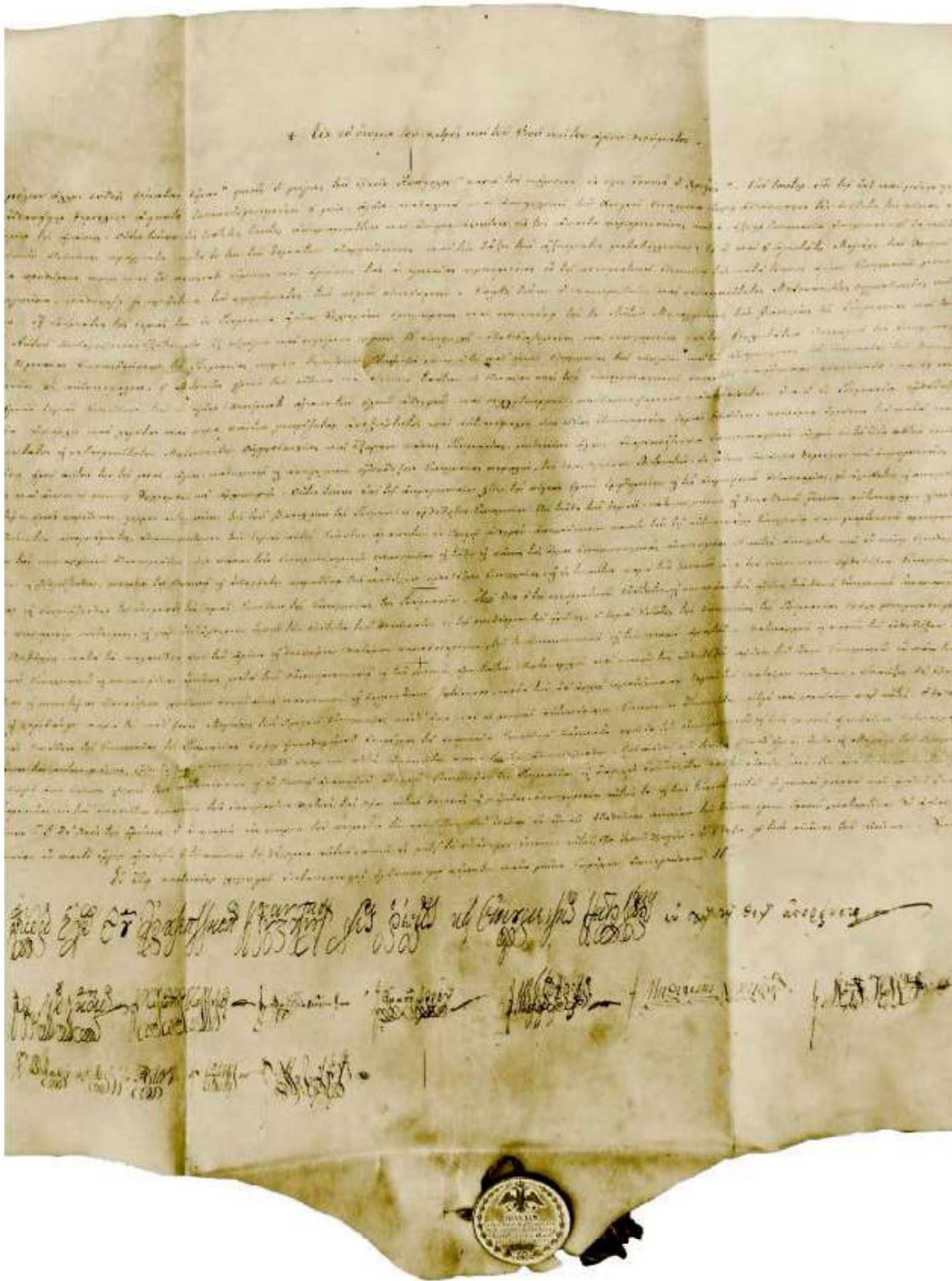
Sorin IONIȚE

În data de 25 aprilie 2020 s-au împlinit 135 ani de când Biserica Ortodoxă Română a fost recunoscută formal ca Biserică autocefală. O Biserică autocefală este o Biserică ce are o conducere proprie, adică un sinod prezidat de întâistătătorul acelei Biserici, fie patriarh, mitropolit sau arhiepiscop.

Această conducere exercită puterea bisericească deplină, cea de învățătură dogmatică, sacramentală și jurisdicțională, independent față de ierarhia oricărei alte Biserici, dar păstrând principiul egalității și coresponsabilității Bisericilor surori.

Pe data de 25 aprilie 1885, Patriarhul Ecumenic Ioachim al IV-lea a trimis mitropolitului primat Calinic Miclescu¹, în calitate de președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, *Tomosul de autocefalie* prin care „cu bucurie sufletească binecuvintează Biserica Ortodoxă

¹ Mitropolitul primat Calinic MICLESCU (din botez Constantin) - călugărit la Huși (18 iunie 1842), sub numele Calinic, de către unchiul său Sofronie, viitorul Mitropolit al Moldovei, hirotonit ierodiacon (1843), ieromonah (1848), hirotesit apoi protosinghel și arhimandrit; la 2 februarie 1855, hirotonit „arhieru titular” cu numele „Hariupoleos”; între 1851 și 1858 egumen la Slatina, când a înființat o școală în satul Mălini pentru copiii țăranilor; membru în Divanul Ad-hoc (1857), locțiitor de Episcop la Huși (noiembrie 1858 – ianuarie 1861), din nou egumen la Slatina (1861-1863), locțiitor de Mitropolit al Moldovei – din 7 mai 1863, apoi numit Mitropolit (prin decret la 10 mai 1865); la 31 mai 1875 a fost ales Mitropolit primat, deținând această demnitate până la moarte. A trecut la cele veșnice în ziua de 14 august 1886 la București (înmormântat la Neamț). În timpul păstoririi sale, s-au deschis cursurile Facultății de Teologie din București, la stăruințele lui (1881) s-a înființat *Tipografia Cărților Bisericești* (1882), s-a sfințit pentru prima oară Sfântul Mir la noi (1882) și a fost recunoscută Autocefalia Bisericii Ortodoxe Române (1885).

Tomosul de recunoaștere a Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, 25 aprilie 1885

Română, recunoscând-o autocefală întru toate de sine ocârmuită”. Tot atunci, Patriarhul Ecumenic a comunicat printr-o scrisoare-enciclică tuturor Bisericilor Ortodoxe Autocefale surori recunoașterea autocefaliei acordate Bisericii Ortodoxe Române.

Autocefalia a fost primită formal la data de 25 aprilie 1885, fiindcă cele două Biserici Ortodoxe din Țara Românească și Moldova, încă de la începutul organizării politice și ecleziastice din cele două țări românești extracarpatică, „s-au afirmat cu o independență egală autocefaliei, fără să accepte vreun amestec jurisdicțional din partea unei ierarhii bisericești din afară”, se arată în Enciclopedia Ortodoxiei Românești.

Datorită acestor drepturi, cele două mitropolii ortodoxe românești și-au exercitat cele trei puteri bisericești (învățătoarească, sacramentală și jurisdicțională) în mod liber, și anume au alcătuit și tipărit cărți de cuprins doctrinar, au apărut Ortodoxia ardeleană de acțiunile prozelitiste calvine și catolice, au introdus limba națională în cult, dar și elemente specifice în arta bisericească, au fost cârmuite de ierarhi aleși din țară, alegerea fiind doar anunțată Patriarhiei Ecumenice, au stabilit singure legi sau norme de conducere și de organizare, toate acestea fără aprobarea prealabilă din partea unei Biserici din afară.

Autocefalia Bisericii Ortodoxe Române și rangul ei de Patriarhie sunt expresia libertății responsabile și a demnității naționale bisericești. Spre deosebire de mitropoliile din cele două țări românești extracarpatică, Biserica din Transilvania, după dezbinarea din anul 1701 și ieșirea de sub jurisdicția Mitropoliei Ungrovlahiei, a fost subordonată Mitropoliei sârbești de Carloviț, care a avut statut de Biserică autocefală.

Din anul 1864, s-a permis ortodocșilor români transilvăneni înființarea unei Mitropolii românești, „coordinată” cu cea sârbească, deci cu statut de autocefalie.

Unirea Principatelor Române, în anul 1859, obținerea independenței după războiul din 1877, proclamarea regatului României în anul 1881, recunoașterea autocefaliei în aprilie 1885, dar și unificarea celor trei Biserici autocefale în 1919 au fost argumente principale pentru ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie, eveniment care a avut loc în data de 4 februarie 1925.

Summary: **Romanian Orthodox Church marks 135th anniversary of autocephaly**

On Saturday, 25 April 2020, the Romanian Orthodox Church marks its 135th anniversary of autocephaly. After Romania gained its state independence in 1877 and was declared a Kingdom in 1881, the prestige of the Romanian Orthodox Church increased, making necessary the formal recognition of its autocephaly, long denied by the Ecumenical Patriarchate. On November 23, 1882, the Holy Synod of the Orthodox Church of the Kingdom of Romania assumed a “Synodal Act”, vested with the signatures of all the hierarchs of the country and with the Synod’s seal, which supported with historical and theological arguments the need for the recognition of the autocephaly of the Romanian Orthodox Church. During a lecture delivered at the beginning of this year at the Patriarchal Palace in Bucharest, Patriarch Daniel explained that this Synodal Act reviewed the relations between the Christian Church on the Romanian land and the Ecumenical Patriarchate, mentioning the establishment of the metropolises in the Romanian Principalities and underscoring how Romanians have always defended their church autonomy against the arbitrary attempts of Constantinople. Only 26 years after the Union of the Romanian Principalities took place, on April 25, 1885, Ecumenical Patriarch Joachim IV (1884-1886), who was more open to negotiations with the church hierarchy and the authorities of the Romanian state, sent to Bucharest the Tomos of Autocephaly of the Romanian Orthodox Church. The Tomos notes that the recognition of the autocephaly of the Romanian Orthodox Church also means the recognition of its canonical authority, equal to the canonical authority of the other sister Churches. Therefore, the Synod of the Autocephalous Romanian Orthodox Church is called “Fellow Synod in Christ”. Tomos on the Autocephaly of the Romanian Orthodox Church (1885). The Holy Synod of this Church is not subordinate to another ecclesial authority, but, the Holy Synod of an autocephalous Church must exercise this total freedom of church leadership, having an awareness of direct responsibility before Christ, the Head of the Church and the Eternal High Priest, as stated in the Tomos, Patriarch Daniel noted. This year also marks 95 years since the bestowal of the rank of Patriarchate to the Romanian Orthodox Church in 1925. Last year, on Maundy Thursday, the members of the Holy Synod officiated the sanctification of the Holy Chrism at the Patriarchal Cathedral, marking the 134th anniversary of autocephaly of the Romanian Orthodox Church. It was the 22nd time when Holy Chrism was sanctified since the bestowal of autocephaly to the Romanian Orthodox Church in 1885. (Translation by Aurelian Iftimiu)